

عنوان مقاله:

بررسی سخن امیرالمومنین (ع) اقل ما بلزمکم لله سبحانه ان لا تستعینوا بنعمه علی معاصیه {خطبه ۳۲۲}

محل انتشار:

ششمین کنفرانس ملی مطالعات میان رشته ای علوم دینی و حوزوی (سال: 1402)

تعداد صفحات اصل مقاله: 10

نویسنده:

نصرت اله وهابی فر

خلاصه مقاله:

امام علیه السلام در دور ماندن از گناه فرموده است. کمتر چیزیکه لازم است شما برای خداوند سبحان بجا آورید آنست که به نعمتهای او بر معصیتهایش کمک نطلبید که موجب خشم او گردد زیرا بهر که نعمتی دهد واجب است آنرا در راه طاعت و بندگی بکار برد تا سپاسگزار بوده نعمت او افزوده شود و اگر این همت را نداشت اقلاً آنرا در آنچه مباح و روا است صرف نماید نه که آنرا در راه معصیت و نافرمانی بکار برد اقتضای عدالت آن است که از نعمت الهی برای طاعت او استفاده شود پس اگر چنین کاری نشود، دست کم نعمت را در راههای جایز به کار ببرند نه این که از نعمت الهی برای نافرمانی او کمک بگیرند، زیرا آن باعث خشم خداست. کمترین حقی که لازمست شما برای خدا رعایت کنید اینست که از نعمتش در نافرمانیش کمک نجوئید نافرمانی مولا همیشه زشت است ولی زشت ترین حالات نافرمانی و عصیان این است که انسان نعمتهای او را وسیله نافرمانی وی قرار دهد. پیام دیگری که این گفتار حکیمانه دارد این است که انسان هر گناهی که میکند به یقین با استفاده از یکی از نعمتهای الهی است؛ چشم گوش، دست، پا، فکر، قدرت و مواهب دیگر همه نعمتهای پروردگارند و انسان بدون استفاده از اینها نمی تواند کار خلافی انجام دهد بنابراین مفهوم کلام این میشود که انسان منصف نباید هیچ گناهی کند زیرا هر گناهی مرتکب شود با استفاده از یکی از نعمتهای خداست و این کار بسیار شرم آور است. در حدیث قدسی آمده است: «من لم یرض بقضائی ولم یشکر لنعمائی ولم یصبر علی بلائی فلیتخذ ربا سواى ولیخرج من ارضی وسمائی؛ کسی که شکر نعمتهای مرا به جا نیاورد و صبر بر بلا و آزمونهای من نکند، پروردگاری غیر از من را جستجو کند و از میان زمین و آسمان من خارج شود.»

کلمات کلیدی:

در منظر نهج البلاغه از دیدگاه قرآن، از دیدگاه اعضاء وجوارح

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1737596>

